

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **Likérka GOLD COCK s.r.o.**, se sídlem v Praze 5 – Radotíně, nám. Osvoboditelů 1372, zastoupeného daňově poradenskou kanceláří ARIADNA s.r.o., se sídlem v Praze 3, Bořivojova 21, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, o přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 29.10.2010 č.j. 6218/101302-806254, ve věci spotřební daně z lihu,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 29.10.2010 č.j. 6218/101302-806254, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Olomouci ze dne 13.5.2003 č.j. 116606/03/379911/5151, kterým byla žalobci vyměřena spotřební daň z lihu za zdaňovací období červenec 2002.

V žalobě žalobce uvedl, že žalovaný v návaznosti na předchozí rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29.4.2008 č.j. 22Ca 6/2008-92 upřesnil své předchozí závěry tak, že daňová povinnost vznikla žalobci v důsledku skladování lihu a že odkaz na ust. § 5 odst. 1 písm. j) zákona č. 587/1992 Sb., o spotřebních daních,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZSD) byl v předkládací zprávě uveden omyl a následně v roce 2008 byl tento omyl napraven vydáním dodatku k předkládací zprávě. Žalovaný byl tedy v novém řízení povinen zabývat se tím, kdy žalobce fakticky převzal sklady s lihem. V tomto směru však žádné další důkazní řízení neprováděl a svou argumentaci opřel o dřívější tvrzení žalobce a o písemnosti, které souvisejí s neplatnou smlouvou o prodeji části podniku, tedy o důkazní prostředky, které měl k dispozici již před vydáním svého předchozího rozhodnutí. Tvrzení žalovaného, že se zabýval skutečností, kdy žalobce fakticky převzal sklady s lihem, nemá oporu v daňovém spise. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že všechna dřívější tvrzení žalobce o datu převzetí skladů s lihem vycházela z údajů smluv o prodeji části podniku a z příslušných ustanovení obchodního zákoníku, nikoliv ze skutečnosti. Také lihová bilance Likérky Dolany, a.s. byla vytvořena na základě smluv o prodeji části podniku a je pouze formálním aktem stejně jako výdejky, které jsou její součástí. Rovněž protokol o předání a převzetí aktiv a pasiv je součástí smluv o prodeji části podniku a tedy čistě formálním aktem. Jelikož smlouvy o prodeji části podniku jsou neplatným právním úkonem od samého počátku, nemohou být tyto smlouvy ani jejich součástí důkazem o tom, že nastala nějaká skutečnost. Žalobce rovněž nesouhlasí s tím, jak se žalovaný vypořádal s tvrzením Ing. K., k jehož vyhodnocení byl zavázán soudem, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že tvrzení Ing. K. nebylo vyhodnoceno jako hodnověrné, zejména ve vazbě na odpovědi žalobce ze dne 5.5.2003, z nichž je zřejmé, že žalobce líh skladoval již k 31.7.2002. Tvrzení jedné osoby vyvrací žalovaný tvrzením osoby jiné, což je v rozporu s obecnými pravidly pro hodnocení důkazních prostředků. Žalobce poukázal na to, že v doplnění odvolání ze dne 23.9.2010 namítal, že k nabytí nezdaněného lihu došlo formálně dne 31.7.2002 podpisem kupní smlouvy, která však je neplatným právním úkonem. K faktickému převzetí nezdaněného lihu došlo ke dni 1.8.2002, o čemž svědčí účetnictví žalobce (účetní deník a účetní doklady U/10 a U/11, podle nichž bylo pořízení zásob polotovarů atd. zaúčtováno 1.8.2002). Zaměstnanci Likérky Dolany, a.s. byli jejími zaměstnanci ještě dne 31.7.2002 a celý tento den nakládali s lihem jako s vlastnictvím Likérky Dolany, a.s. Teprve dne 1.8.2002 se stali zaměstnanci daňového subjektu a s lihem bylo teprve od tohoto dne nakládáno jako s vlastnictvím daňového subjektu. Daňový subjekt neměl ke dni 31.7.2002 žádné zaměstnance, kteří by mohli nezdaněný líh fakticky převzít, což nemohl učinit ani jednatel daňového subjektu dne 31.7.2002, neboť takové převzetí není v silách jednoho člověka, takže mohlo být pouze formální. Až do konce dne 31.7.2002 byla Likérka Dolany, a.s. rovněž nájemcem areálu, ve kterém byl líh skladován a tedy skladovatelem. Žalobce se stal skladovatelem až dne 1.8.2002, kdy skončila platnost pronájmu. Žalobce navrhl jako důkazní prostředky své účetnictví, likvidační list faktury – nájemné 7/2002, vnitřní účetní doklad MZ1 – zaúčtování mzdových nákladů. Žalovaný se nezabýval absolutní neplatností smluv o prodeji části podniku s tím, že se jedná o skutečnost irelevantní, přitom se těchto listin dovolává jako důkazů v odůvodnění svého rozhodnutí. Takový přístup je v rozporu s ust. § 2 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZSDP). V rozporu s tímto ustanovením se také žalovaný vyjádřil k navrhovaným důkazům jako k irelevantním. Pokud by žalovaný řádně hodnotil všechny důkazní prostředky, musel by dojít k závěru, že žádný z nich nesvědčí o tom, že žalobce převzal sklady s lihem již dne 31.7.2010, ale naopak nasvědčují tomu, že sklady s lihem žalobce převzal fakticky až dne 1.8.2010, kdy začali jeho noví zaměstnanci s lihem nakládat jako s domnělým vlastnictvím žalobce. Žalobce se domnívá, že měl být vyslechnut jako svědek Ing. K., zástupce Likérky Dolany, a.s. a

dále mělo být zjištěno, jakými konkrétními úkony převzal žalobce sklady s lihem. Při neplatnosti smluv o prodeji podniku pouze skutečně provedené úkony ze strany žalobce mohou osvědčit, který den se mohl stát nejdříve skladovatelem nezdaněného lihu. Žalovaný v novém odvolacím řízení nesplnil to, co mu uložil soud, neodstranil vady postupu správce daně a závěry, že žalobce se stal skladovatelem nezdaněného lihu již dne 31.7.2002, nemají oporu v provedeném důkazním řízení ani ve skutečnosti.

Žalovaný ve vyjádření uvedl především odkaz na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále doplnil, že skutečnost, že žalobce skladoval líh k datu 31.7.2002, shledal prokázanou písemnou odpovědí žalobce ze dne 5.5.2003 na výzvu k předložení důkazních prostředků ze dne 11.4.2003 č.j. 90942/03/379932/4123. Podle ust. § 24 písm. d) ZSD a § 26 písm. e) ZSD vznikla u žalobce jednoznačně daňová povinnost na spotřební daň z lihu ke dni 31.7.2002, jakožto dni převzetí (nabytí) nezdaněného lihu. Skutečnost, že Likérka Dolany, a.s. vydala ze skladu žalobci zásoby lihu k datu 31.7.2002, vyplývá také z lihové bilance tohoto subjektu za období od 1.1.2002 do 31.12.2002. Datum převzetí lihu dne 31.7.2002 vyplývá také z vyjádření žalobce do protokolu ze dne 13.5.2003 č.j. 114575/03/379932/2641. Žalovaný zdůraznil, že správní orgány obou stupňů postupovaly při vyhodnocování důkazů v souladu s ust. § 2 odst. 3 ZSDP. Podle žalovaného nelze učinit jiný závěr než, že žalobce skladoval a nabyl nezdaněný líh k datu 31.7.2002. Žalovaný uvedl, že neprováděl žádné další důkazní řízení, když se opíral o skutečnosti již shora uvedené a podle žalovaného krajský soud ve svém zrušujícím rozsudku neshledal dřívější tvrzení žalobce a písemnosti nedostačujícími, konstatoval pouze nejednoznačnost závěru žalovaného ohledně důvodu vzniku daňové povinnosti žalobce. Pokud jde o vyjádření Ing. K., toto nebylo shledáno hodnověrným nejen z toho důvodu, že nebylo doloženo důkazními prostředky, ale zejména proto, že žalobce opakovaně tvrdil a důkazními prostředky dokládal, že nabyl a skladoval líh od data 31.7.2002. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Ve věci bylo již krajským soudem rozhodnuto, a to rozsudkem ze dne 28.6.2012 č.j. 22Af 122/2010-40, jímž bylo napadené rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení. Tento rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27.11.2012 č.j. 1 Afs 75/2012-23, který nabyl právní moci dne 13.12.2012. Současně byla věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. V dalším řízení krajský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a v souladu s dispoziční zásadou (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) byl vázán žalobními body obsaženými v žalobě. Rovněž byl při posouzení věci vázán závazným právním názorem, který vyslovil NSS ve zrušujícím rozsudku.

Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že dne 31.7.2002 byly uzavřeny smlouvy o prodeji části podniku mezi žalobcem jako kupujícím a společnostmi Likérka Dolany, a.s. jako prodávajícím, jejichž předmětem byly provozovny Dolany a Těšetice, na jejichž základě převzal žalobce líh a dne 1.8.2002 zahájil vlastní činnost. V průběhu daňového řízení žalobce namítl absolutní neplatnost kupních smluv, neboť dozorčí rada Likérky Dolany, a.s. neudělila k jejich uzavření souhlas. Žalobce namítl, že líh do vlastnictví nikdy nenabyl a nevznikla mu daňová povinnost. V průběhu měsíce října 2002 došlo mezi žalobcem a Likérkou Dolany, a.s. k vrácení

vzájemných plnění. Správce daně svým šetřením zpochybnil, že by došlo dne 30.9.2002 v Plzni k zasedání dozorčí rady, která vyslovila nesouhlas s prodejem částí podniku. Vycházel také z lihové bilance Likérky Dolany, a.s. vykazující rozdíl ve stavu lihu v měsících červenec a říjen 2002, prokazující pohyb lihu a tedy jeho vyskladňování. Likérka Dolany, a.s. navíc za období srpen až září 2002 nepodávala daňové přiznání, neboť v té době nevlastnila žádný líh. Naopak daňová přiznání podával žalobce v měsících srpen až říjen 2002, a to jako plátce daně podle ust. § 5 odst. 1 písm. a) ZSD. Dle vyjádření Likérky Dolany, a.s. byl prodej částí podniku uskutečněn za cenu bez spotřební daně z lihu. Na základě zjištěných skutečností zaslal správce daně žalobci výzvu k podání daňového přiznání také za červenec 2002. Žalobce toto daňové přiznání podal, ale jen za dny 30. až 31.7.2002, i když podle ust. § 14 odst. 1 ZSD je zdaňovacím obdobím 1 kalendářní měsíc. Žalobce v tomto daňovém přiznání uvedl, že u něj nedošlo ke vzniku daňové povinnosti. Správce daně zaslal žalobci výzvu podle ust. § 43 ZSDP, kterou jej vyzval k prokázání, že podané daňové přiznání je úplné. K datu 18.3.2003 byl správcem daně sepsán protokol o ústním jednání s předsedou představenstva společnosti Likérka Dolany, a.s. M. G. V průběhu jednání položil správce daně řadu otázek týkajících se prodeje lihu a zejména časového sledu vlastnictví lihu, lihovin a hotových výrobků, dále týkajících se souhlasu dozorčí rady s kupními smlouvami a návrhu na zápis změn do obchodního rejstříku. Pan G. uvedl, že se vyjádří písemně. Písemná odpověď Likérky Dolany, a.s. zpracovaná Ing. K. byla správcem daně doručena dne 4.4.2003. Z jejího obsahu vyplývá, že do data 31.7.2002 byla vlastníkem předmětného lihu Likérka Dolany, a.s. a od data 1.8.2002 do 24.10.2002 žalobce. Od data 25.10.2002 byla vlastníkem zbylého lihu opět Likérka Dolany, a.s. Podobný časový průběh mělo také skladování tohoto lihu a výroba lihovin. Výzvou ze dne 11.4.2003 správce daně vyzval žalobce k předložení důkazních prostředků a k popisu časového sledu vlastnictví lihu od data 31.7.2002 s tím, kdo v tomto období skladoval tyto výrobky a kdo realizoval výrobu. V odpovědi ze dne 5.5.2003 žalobce uvedl, že od data 31.7.2002 do data 24.10.2002 skladoval líh a stejný časový průběh mělo i vlastnictví lihu. Dále uvedl, že od 1.8.2002 do 23.10.2002 vystavoval daňové doklady o prodeji lihu a ve stejném období mu vznikala daňová povinnost. Ve věci doložení převzetí lihu odkázal na předávací doklady, které jsou součástí smlouvy. V protokolu o ústním jednání ze dne 13.5.2003 č.j. 114575/03/379932/2641 byl žalobce seznámen se závěry správce daně a mohl se k nim vyjádřit. Ve svém vyjádření žalobce uvedl, že závěrům správce daně nerozumí a že lihoviny převzal dne 31.7.2002. Dne 13.5.2003 vydal správce daně platební výměr, jímž žalobci vyměřil spotřební daň z lihu za zdaňovací období červenec 2002 ve výši 159.939.639,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 18.3.2004 č.j. 9248/130/2003. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 29.4.2008 č.j. 22Ca 6/2008-92, který nabyt právní moci dne 2.6.2008. Tímto rozsudkem krajský soud zavázal žalovaného k jednoznačnému vyslovení, v důsledku jaké skutečnosti daňová povinnost žalobci vznikla a dospěje-li k závěru, že se tak stalo v důsledku skladování lihu, nechť se následně zabývá skutečností, kdy žalobce fakticky převzal sklady s lihem. V dalším řízení žalovaný dokazování nedoplňoval a v protokolu o ústním jednání ze dne 8.9.2010 č.j. 6683/10-1302-806254 seznámil žalobce se svými závěry. Žalobce se k protokolu vyjádřil podáním doručeným žalovanému dne 24.9.2010, které bylo posouzeno jako doplnění odvolání. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí.

Podle ust. § 24 písm. d) věty první ZSD plátcí jsou také právnické a fyzické osoby, které skladují nebo vyskladňují lih podle § 25 odst. 2 a 3, s výjimkou lihu osvobozeného od daně podle § 29 odst. 1 písm. c) a f), pokud neprokáží, že se jedná o lih zdaněný, nebo pokud neprokáží oprávněnost nabytí nezdaněného lihu.

Podle ust. § 26 písm. e) ZSD daňová povinnost vzniká také dnem nabytí, prodeje nebo zjištění nezdaněného lihu právnickými a fyzickými osobami uvedenými v § 24 písm. d) nebo lihu, který právnické a fyzické osoby vyrobily bez povolení, a to tím dnem, který nastal dříve.

Podle ust. § 133 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, v platném znění (dále jen OZ) převádí-li se movitá věc na základě smlouvy, nabývá se vlastnictví převzetím věci, není-li právním předpisem stanoveno nebo účastníky dohodnuto jinak.

Stěžejní námitkou podané žaloby je posouzení, k jakému datu přešlo na žalobce dispoziční právo k lihu, který nabyt od společnosti Likérka Dolany, a.s., tedy k jakému datu mu vznikla daňová povinnost na spotřební daň z lihu podle § 26 písm. e) ZSD.

Daňová povinnost vzniká podle § 26 písm. e) ZSD dnem nabytí, prodeje nebo zjištění nezdaněného lihu právnickými a fyzickými osobami uvedenými v § 24 písm. d) nebo lihu, který právnické a fyzické osoby vyrobily bez povolení, a to tím dnem, který nastal dříve. Žalobce se stal vlastníkem, resp. držitelem předmětného lihu na základě smluv o prodeji částí podniku od společnosti Likérka Dolany, a.s. Smlouva o prodeji podniku je upravena v § 476 a násl. zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění účinném do 31.12.2002 (dále jen obchodní zákoník). Podle citovaného ustanovení se smlouvou o prodeji podniku *prodávající zavazuje odevzdat kupujícímu podnik a převést na něj vlastnické právo k podniku a kupující se zavazuje převzít závazky prodávajícího související s podnikem a zaplatit kupní cenu; smlouva musí mít písemnou formu. Z § 483 obchodního zákoníku plyne, že ke dni účinnosti smlouvy je povinen prodávající předat a kupující převzít věci zahrnuté do prodeje. O převzetí se sepíše zápis podepsaný oběma stranami* (odstavec 1). *Vlastnické právo k věcem, jež jsou zahrnuté do prodeje, přechází z prodávajícího na kupujícího účinností smlouvy. Vlastnické právo k nemovitostem přechází vkladem do katastru nemovitostí* (odstavec 3). Okamžik nabytí dispozičního práva k movitým věcem, které podle smluv o prodeji částí podniku byly součástí provozoven Těšetice a Dolany je tedy podle § 483 obchodního zákoníku spojen s okamžikem nabytí účinnosti smluv. Podle obsahu těchto smluv mělo k nabytí účinnosti smluv dojít dnem předání a převzetí věcí, jež byly součástí převodu (čl. VI. 1 smluv). Ze správního spisu (zejm. ze zápisů o převzetí aktiv a pasiv obou provozoven připojených ke smlouvám o prodeji podniku) je zřejmé, že věci a hodnoty, které byly předmětem prodeje, předala prodávající žalobci (kupujícímu) dne 31.7.2002; tuto skutečnost stvrdili jednatelé obou společností svými podpisy na zápisu o převzetí aktiv a pasiv obou provozoven.

Jak již vyslovil NSS ve svém zrušujícím rozsudku vzhledem k tomu, že v posuzované věci šlo o smlouvu o prodeji částí podniku uzavřenou podle § 476 a násl. obchodního zákoníku, je při posuzování přechodu dispozičního oprávnění k věcem náležejícím k prodávanému podniku na žalobce nutno vycházet z ust. § 483 obchodního zákoníku, jakož i z obsahu předmětných smluv (zejména z článku VI).

Podle nich měl žalobce nabýt vlastnické právo mj. k předmětnému lihu na základě převzetí věcí žalobcem (důsledky jsou tedy obdobné jako při aplikaci § 133, resp. 129 OZ). Otázka, k jakému okamžiku v posuzovaném případě skutečně došlo k fyzickému převzetí (předání) věcí žalobci spočívá ve zohlednění zvláštností a specifík individuálního případu i v hodnocení důkazů provedených v daňovém řízení.

Krajský soud shodně s právním názorem vysloveným NSS ve zrušujícím rozsudku má za prokázané, že dispoziční oprávnění k předmětnému lihu přešlo na žalobce k 31.7.2002. Tuto skutečnost má za prokázanou zápisem o převzetí věcí tvořící předmět smlouvy o prodeji části podniku, obsahem smluv o prodeji podniku, lihovou bilancí a dalšími četnými vyjádřeními žalobce učiněným v průběhu daňového řízení (např. žádost žalobce o nákup lihu bez spotřební daně adresovaná Finančnímu úřadu pro Prahu 5 ze dne 1.8.2002, odpověď žalobce na výzvu správce daně ze dne 5.5.2003, protokol o ústním jednání před správcem daně ze dne 13.5.2003, odvolání žalobce ze dne 9.6.2003). V daňovém řízení tak žalobce až do okamžiku zrušení prvního rozhodnutí žalovaného krajským soudem tvrdil, že dispoziční právo k předmětnému lihu nabyt 31.7.2002. Do uceleného řetězce důkazů předložených žalobcem v daňovém řízení nezapadá vyjádření Ing. K. ze dne 4.4.2003 získané v jiném daňovém řízení, podle něhož byly lihoviny skladovány u žalobce až od 1.8.2002. Lze předpokládat, že Ing. K., zaměstnanec Likérky Dolany, a.s. nebyl tak detailně informován o prodeji části podniku žalobci jako sám žalobce. Údaj, který uvedl ve svém vyjádření, tj., že žalobce skladoval předmětné lihoviny od 1.8.2002, lze proto chápat jako ryze informativní. Toto subjektivní vyjádření zaměstnance Likérky Dolany, a.s. nekoresponduje s ostatními důkazy provedenými v daňovém řízení a nelze z něj proto usuzovat na nevěrohodnost ostatních důkazů v daňovém řízení předložených, které uceleně dokládají, že dispoziční oprávnění k předmětnému lihu žalobce získal ke dni 31.7.2002.

Jak již bylo shora uvedeno, k nabytí vlastnického práva převzetím věcí tvořících předmět prodeje žalobcem došlo nepochybně dne 31.7.2002 v okamžiku, kdy smluvní strany svými podpisy stvrdily, že přebírají veškerá aktiva i pasiva náležející k prodávajícím částem podniku. V příloze k předmětným smlouvám jsou obsaženy konkrétní soupisy hmotného i nehmotného majetku, který žalobce v uvedený den od prodávajícího převzal. Krajský soud se shodně s NSS přiklání k názoru žalovaného, že pro vznik daňové povinnosti na spotřební dani z lihu podle § 26 písm. e) zákona o spotřebních daních nemůže být rozhodné, zda po převzetí zboží žalobce ihned se zbožím začal fyzicky disponovat či nikoliv. V této souvislosti je relevantní projev vůle žalobce a prodávajícího převést vlastnické právo k prodávaným věcem na žalobce. Uzavření smlouvy o prodeji části podniku a předáním věcí žalobci se tento stal držitelem předmětných věcí a byl oprávněn s nimi nakládat. Blíže zkoumat, zda žalobce v okamžiku podpisu záznamu o převzetí aktiv a pasiv byl seznámen se skutečným stavem prodávaných věcí, dostavil se do jednotlivých provozoven a fakticky zkontroloval každý kus majetku, se jeví být zcela nepodstatným. Je pouze věcí žalobce, aby svou obchodní činnost příhodně organizoval a aby si v rámci svého podnikatelského rizika zvolil nejvhodnější způsob a formu uzavírání obchodních závazkových vztahů. Krajský soud tedy shodně s NSS uzavírá, že *pro vznik daňové povinnosti podle § 26 písm. e) zákona o spotřebních daních je rozhodný pouze okamžik, kdy žalobce byl oprávněn s předmětným lihem nakládat (byť by s ním reálně nenakládal)*. Vznik daňové povinnosti žalobce ke

spotřební dani z lihu se neváže na okamžik zahájení výroby, ale výlučně na okamžik nabytí nezdaněného lihu a tím byl den 31.7.2002.

Žalovaný svůj závěr o vzniku daňové povinnosti žalobce za červenec 2002 odůvodnil faktickým převzetím nezdaněného lihu dne 31.7.2002 žalobcem. Nebylo pro něj významné, zda se předmětný líh dostal do dispozice žalobce na základě platných smluv o prodeji podniku či zda byly tyto smlouvy absolutně neplatné již od počátku. Pro vyměření spotřební daně z lihu žalobci byla významná pouze skutečnost, že k 31.7.2002 mohl žalobce s předmětným lihem fakticky nakládat. S tímto závěrem se krajský soud, shodně jako před ním již NSS, ztotožnil. Jak již bylo shora dovozeno, je z obsahu správního spisu jednoznačné, že předmětný líh se dostal do dispozičního oprávnění žalobce dne 31.7.2002. Pokud by se následně smlouvy o prodeji podniku ukázaly absolutně neplatné (tento závěr nemá ve spisovém materiálu dostatečnou oporu), nic by to nemohlo změnit na skutečnosti, že od 31.7.2002 byl žalobce oprávněn z předmětným lihem nakládat. Pro posouzení zákonnosti vyměření spotřební daně žalobci je proto rozhodující výhradně otázka, zda žalobce předmětný nezdaněný líh k 31.7.2002 skladoval či nikoliv. Jako skladování pak lze označit i faktický stav, kdy osoba má výrobky, jež jsou předmětem spotřební daně, pouze v detenci (srov. rozsudek NSS ze dne 26.2.2009 č.j. 7 Afs 69/2007-85, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 2533/2012).

Na základě shora uvedeného neshledal krajský soud žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalovanému, který měl ve věci úspěch a vzniklo mu právo na náhradu nákladů řízení, podle obsahu soudního spisu žádné náklady s tímto řízením nevznikly, a to včetně řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu – v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 21. března 2013

Za správnost vyhotovení:
Marcela Jánová

JUDr. Monika Javorová, v. r.
předsedkyně senátu